

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAUREEN CHILD

Aš čia dėl tavęs

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 gegužė-birželis

Knygute.lt

Maureen Child
Maurn Čald)

AŠ ČIA DĒL TAVĒS

Romanas

Versta iš Maureen Child, Up Close and Personal, 2012

© Maureen Child, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-902-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

- Lora, žinau, kad tu ten!

Ronanas Konolis dar keletą kartų trankiai pabeldė į ryškiai mėlyna spalva nudažytas pagrindines duris ir pasiklausė. Neišgirdo nė garso, nors gerai žinojo, kad Lora namie. Po velnių, bemaž *jautė*, kad ji stovi už tų nelemtų durų.

Tikra beširdė. Kaip šis jos būdo bruožas galėjo būti patrauklus? Dabar jam tikrai atsirūgo tas patrauklus beširdiškumas.

Sekundės bėgo, o viduje vis tiek nė garso, ir tai dar smarkiau erzino. Ronanas žvilgtelėjo į prie namo pastatytą Loros automobilį – geltoną kaip saulė folksvageną, tada rūščiai dėbtelejo į vis dar uždarytas pagrindines duris.

- Netikiu, kad tavęs nėra namie. Juk gatvėje stovi tavo automobilis, Lora.

Atsklido jos balsas – prislopintas, bet aiškus.

- Amerikoje sakoma „įvažiavimo kelias“, Ronanai. Tu juk ne Airijoje, nejaugi pamiršai?

- Ir labai gaila. - Jis delnu perbraukė veidą ir nusivylęs pakėlė akis. Jei dabar būtų Airijoje, dauguma Danlio kaimo gyventojų būtų jo pu-

sēje, ir Ronanas bematant priverstū šią moterį atidaryti prakeiktas duris.

- Girdėjau, - tarė ji. - Gali šokti į vieną iš savo lėktuvų ir bet kada grįžti į Konolių šalį!

Jeit tik galėčiau, - šmėkstelėjo Ronanui. Atsibeldė į Kaliforniją atidaryti Amerikos verslo skyriaus, kol *Cosain* reikalai įsibėgės, niekur trauktis neketina.

Jis pavargęs, suirzęs ir nenusiteikęs bendrauti su moterimis. Ypač su tokiomis kietakaktėmis kaip Lora.

Pastarąsias šešias savaites keliavo po Europą - kaip asmens sargybinis lydėjo šešiolikametę popmuzikos žvaigždę, kurios elgesys erzino ne mažiau nei jos dainavimas. Dėl mergaitės ir godžios jos motinos Ronanas troško kuo greičiau baigti šį darbą ir grįžti į įprastą gyvenimą. Tikėjosi ramybės. Tvarkos. Ir šetau...

Sukandęs dantis palūkėjo ir suskaičiavo ligi dešimties. Tada dar kartą.

- Nors ir ką, po paraliais, sakytum, Lora, jei tavo automobilis *čia*, tai ir tu namie.

- Gal aš kur išėjusi, - sušuko ji. - Ar apie tai pagalvojai? Kaip žinai, turiu draugų.

Karštas Konolių būdas ėmė viršų, ir Ronanas

turėjo tvardyti.

- Bet juk neišėjusi, tiesa? - paklausė, kaip pats pripažino, visiškai ramiai. - Tu namie, varai mane iš proto ir verti šūkauti prie uždarytų durų, lyg būčiau koks kaimo kvailys, pirmą kartą pats vienas kažkur ištrūkęs.

- O tu nešauk, puikiai girdžiu, - atsiliepė Lora, balsas sklandžiai sklido pro duris.

Lora Peidž gyveno Kalifornijoje, tvarkingoje Hantington Bičo gatvelėje, kur namai panašūs į Menkių kyšulio gyvenvietės pastatus. Pirmą kartą pamatęs jos namus, Ronanas pamanė, kad jie žavūs. Dabar žiūrėjo į pastatą taip, lyg tai dėl jo pateko į tokią padėtį.

Vėsus vandenyno vėjelis nužė siaura gatvele ir supurtė Loros priekiniame kiemelyje augančios jau beveik belapės guobos šakas. Tamsiai pilki debesys virš galvos pranašavo audrą, Ronanas tikėjosi, kad jai užėjus nebestypsos šiame nelemtame prieangyje.

- Net tavo kaimynai girdi, - jis linktelėjo į tą pusę, kur vyriškis taip energingai karpė gyvatvorę, jog kilo pavojus, kad sudroš ją lyg pieštuką. - Atidaryk duris ir išsiaiškinkime. Mudu abu. Be pašalinių.

- Neturiu ką pasakyti.

Ronanas nusijuokė. Tai jau tikrai, tarė sau. Dar nesutiko labiau užsispyrusios moters. Pradžioje šis jos bruožas patiko. Per dažnai jį supo besišypsančios tuščios moterys, kurios sutikdavo su viskuo, ką jis sakė, ir juokdavosi iš nevykusių pokštų vien tam, kad įgytų palankumą.

Tik ne Lora.

Ne, iš pat pradžių ji buvo užsispyrusi, mėgo ginčytis, šiai moteriai nedarė įspūdžio nei turtai, nei šlovė. Ronanui patiko apsižodžiuoti. Jį kerėjo guvus protas ir kandus liežuvis. Dar labiau susižavėjo pasiguldęs ją į lovą.

Ronanas dėbtelėjo į tuziną raudonų rožių, kurias gniaužė dešinėje rankoje, – kvailys, tikėjosi šią moterį paveikti gražiomis gėlėmis ir meiliais žodžiais. Po velnių, ji nė *nematė* šių gėlių. Ir nepamatys taip susiklosčius aplinkybėms.

Šnopusdamas iš nekantrumo Ronanas šiek tiek nuleido balsą.

– Žinai, dėl ko aš čia. Baikime visa tai ir pamirškime.

Kokią akimirką buvo tylu, lyg Lora būtų svarsčiusi jo žodžius. Tada vėl prabilo.

– Tu jo negausi.

- Ką?

- Ką girdėjai, - atsiliepė Lora, ir Ronanas prisimerkęs nirtulingai pažvelgė į duris, lyg matytų ją pro durų plokštę.

- Taip, gerai išgirdau. Nors negaliu patikėti. Atėjau to, kas man priklauso, ir nepasitraukčiau, kol neatgausiu.

- *Tau priklauso?* Tavęs du mėnesius nebuvo, Ronanai. Kaip gali galvoti, kad tau dar kas nors *priklauso?*

Metęs rožes žemėn, Ronanas įsirėmė rankomis į duris.

- Lora, dešimt valandų skrisdamas lėktuvu klausiausi, kaip paauglė vardijo, kodėl ja reiktų žavėtis. O jos motina bambėjo dėl visko: tai ne toks vanduo buteliuose, tai neminkštos pagalvės. Aš susierzinęs, brangute. Pastarąsias savaites tegalvojau, kaip grįšiu į namus ant uolos skardžio ir pamatysiu savo *šunį*. Be jo neišeisiu.

Netikėtai durys atsidarė - ir štai ji. Penkių pėdų ir devynių colių grakšti blondinė vaiskiomis ir mielomis kaip vasaros dangus mėlynomis akimis. Nors apsivilkusi nutrintais džinsais ir susagstomais baltais marškiniais, jam užėmė kvapą, ir tai jį papiktino iki kaulų sme-

genų.

Viena ranka Lora laikė duris, kita rėmėsi į durų staktą, lyg pajėgtų sulaikyti Ronaną, jei šis užsimanytų patekti vidun.

Ronanas pažvelgė žemyn ir pamatė savo šunį, besiglaudžiantį prie Loros su vergišku nuolankumu. Jis rūščiai dėbtelėjo į augintinį, kurį vadino Pabaisa, o tas nekreipė dėmesio.

– Praėjo tik kelios savaitės, o tu mane pamiršai? – paklausė nieko gero nežadančiu tonu. – Kur dingo geriausio žmogaus draugo ištikimybė?

Šuo suinkštė ir dar labiau prisispaudė Lorai prie šono, ji net susvyravo nuo svorio.

– Geriausias draugas nebūtų jo palikęs, – priekaištavo Lora.

– Šuns nepaleido į džungles, kur tektų pačiam susimedžioti ėdalo, – atrėmė Ronanas. – Pusbrolis Šonas...

– Prieš iškeliaudamas į Airiją paliko šunį pas mane. Matai, kad Pabaisa gerai jaučiasi. Jam čia patinka. Pas mane.

– Galbūt. – Ronanas vėl griežtai dėbtelėjo į šunį. – Bet jis ne tavo, tiesa?

– Jis mano namuose. Dėl to jis mano.

– Šuo *tavo namuose* tik todėl, kad Šonas pa-

prašė prižiūrėti, kol grįšiu.

Už tai Ronanas skolingas pusbroliui kumščiu į kaktą. Netikėtai iškvietas į Airiją, Šonas paprašė Loros pagloboti Pabaisą, kad jam netektų mėnesį praleisti šunidėje. Apie tai Ronanas sužinojo, kai buvo per vėlu ką nors pakeisti. Taip, tai teisingas sprendimas dėl šuns. O dėl Ronano?

Loros jis nematė du mėnesius – nuo tada, kai nutraukė jų dviejų santykius. Nors negalėtų tvirtinti, kad išmetė ją iš galvos. Po paraliais, pats ėmėsi saugoti paauglę dainininkę, užuot pavedęs darbą savo darbuotojui, kad tik būtų toliau nuo tuo laiku taip gundomai arti esančios moters. Atstumas nepagelbėjo. Ronanas apie ją tebegalvojo. Sapnavo ir beveik kasryt pabUSDavo susijaudinęs, pasiruošęs ją paimti.

Ir dabar nuo Loros sklido sodrus gėlių aromatas, lyg žadindamas jausmingus prisiminimus, kaip lietė, ragavo šią moterį, buvo į ją įsikverbęs...

– Ronanai, – Lora pertraukė apmąstymus, – abu suprantame, kad Pabaisai geriau pas mane. Tu nelabai koks šuns globėjas...

– Aš ne globėjas, o savininkas, – atrėmė Ronanas.

Lora nekreipė dėmesio.

- Netrukus grįši į Airiją ir...

- Pasiimsiu Pabaisą kartu, - užbaigė Ronanas.

Tiesą sakant, Ronanas dar nesvarstė, ką darys su Pabaisa, kai baigsis jo laikas Amerikoje. Bet dabar apsispręsti atrodė visai paprasta. Po ginčo su Lora Peidž net kova su karantino įstatymų sergėtojais tikras poilsis.

Atkišęs smakrą įdėmiai pažvelgė į mėlynas akis - negi iš tiesų jis nedaro Lorai įspūdžio, o gal tik taip atrodo? Gal Lora taip greitai jį pamiršo? Ir su Ronanu viskas baigta? Taip galvodamas vyras jaučiasi pažemintas.

Metęs iš galvos tai, kas kadaise tarp jų buvo, Ronanas tarė:

- Pabaisa yra mano, ketinau parsivežti jį į Airiją. Niekas nepasikeitė.

- Aišku, kad pasikeitė. - Lora žengė prie Ronano, stumtelėjo šunį, ir tas vos neparvirto. - Juk namie turi šunį, tiesa?

- Taip. Diedrę.

- Kiek laiko jos nematei?

- Tai niekaip nesusiję.

- *Kaip tik* susiję, - paprieštaravo Lora ir sukryžiuo rankas po krūtine. - Šuniui reikia dau-

giau nei aplankyti kartą per mėnesį. Šuniui reikia meilės. Bendrauti. Kad galėtų pasitikėti. Kad kas nors būtų šalia.

Ronanas suraukė antakius ir rūsčiai dėbtelejo. Būtent dėl to jis nutraukė santykius. Šiai moteriai tiesiog parašyta ant kaktos: *namų židiny*s ir *amžinai*. Ji norėjo būti mylima ir buvo to *verta*. O jis negalėjo to duoti. Taigi viską baigė, kol dar labiau nesusipainiojo.

- Kalbi apie Pabaisą, Lora, ar apie save?

Ji nustebo.

- Tavo savimeilė neturi ribų, tiesa? Negi iš tiesų manei, kad sėdėjau čia ir ašarojau? Tavęs ilgėdamasi?

Iš tikrųjų taip. Ronanas to tikėjosi. Ir kuo smarkiau Lora pyko, tuo aiškiau darėsi, kad jai labiau viskas baigta nei jam.

- Kalbame ne apie mus, Ronanai. Kalbame apie Pabaisą, ir šuns negausi. Tu *nevertas*.

Nespėjus jam paprieštarauti, Lora užtrenkė prieš nosį duris, Ronanas išgirdo trakstelint užrakinamą spyną. Priblokštas ilgai stebėjosi į uždarytas duris. Negalėjo patikėti. Dar taip nebuvo, kad Ronanui Konoliui kas nors užtrenktų prieš pat nosį duris.

Viduje ji meiliai kalbino Pabaisą, įtikinėjo,

kad persekiotojų nebėra, ir Ronanas vos vėl nepabeldė į duris. Bet apsigalvojo. Tegu ši moteris tiki laimėjusi mūšį. Tai Lorą nuramins, ir vėliau bus lengva ją pergudrauti.

Vis dar įtūžęs jis staiga pasisuko, užmynę numestas rožes ir nužingsniavo.

Bet jis sugrįš. Konoliams nebūdinga pasitraukti.

- Viskas gerai, meiluti, - Lora aiškino Pabaisai, šiaušdama viršugalvį ir kasydama paausius. - Blogas žmogus išėjo.

Lora sudrebėjo, kai išgirdo Ronaną užvedant sportinį automobilį ir nuskriejant. Ak, ne dėl ginčo. Jau kelias savaites žinojo, kad susidūrimas neišvengiamas. Tik susitikti buvo sunkiau, nei manė.

Pažvelgusi į tamsiai mėlynas akis pamatė, kad jos blykčioja iš pykčio, ir jautėsi sumišusi nežinodama, ar jos temo iš aistros, ar spindėjo šaltai ir dalykiškai.

Aukštas, plačiapetis, kaštoniniais plaukais, kurie saulės šviesoje įgaudavo rausvą atspalvį, jis vienodai nerūpestingai dėvėjo ir darbo kostiumą, ir džinsus, ir tai vertė nerimauti, jam buvo neįmanoma atsisipirti. Matyt, du mėne-

sius praleidus atskirai jos potraukis neatvėso.

Kai Ronanas prieš keletą mėnesių kreipėsi į jos nekilnojamojo turto biurą, Lora suprato, kad neišvengs rūpesčių. Ak, jiedvi su seserimi pardavinėjo namus neapsakomiems turtuoliams, bet jai niekada nekilo nė mažiausios pagundos patekti tarp jų. Iš pat pradžių su Ronanu viskas klostėsi kitaip.

Lora troško jo kiekviena kūno kertele, nors protas tvirtino ką kita. Du mėnesius jis buvo pasitraukęs iš jos gyvenimo, ir lyg taip ir turėjo būti. Galų gale, užmezgusi tuos protą temdančius santykius, žinojo, kad tai ilgai nesitęs. Ronanas turtingas, o ji ne. Šis vyras iš tų, kurie važinėja ferariais, o ji teturėjo folksvageną. Ronano namai Airijoje. O ji įsikūrusi Kalifornijoje.

Lora atsiduso ir pažvelgė į šunį, kurio abiem reikėjo. Pabaisa – didelis šuo, mažiausiai šimto svarų, tankiais gaurais – kuokštai krito ant akių. Niekas nepasakytų, kokių veislių tas mišrūnas, bet Lora dažnai pati sau pagalvodavo, kad į jo genealogijos liniją kažkaip įsimaišęs ir ponis.

Pabaisa spoksojo lyg užjausdamas dėl susidariusios padėties, ir Lora nusišypsojo....